

ιδῶν. (1) Βάτραχοι ἐπήδησαν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀφ' οὗ ἀπεσπᾶσθαι ἡ καρδία των· φρόνοι δὲ εὐρέθησαν ζῶντες ἐντὸς τῆς πέτρας καὶ τοῦ μαρμάρου! Πολλὰ ἐκ τῶν ζῶων τούτων ἀλλάττουσι τὸ δέρμα κατ' ἔτος, καθὼς περὶ σφοῦτον τὰ πτηνὰ, ἢ μεταβάλλουσι τὴν τρίχα τινὰ μακροτέρα καὶ τοῦτο φαίνεται ὅτι ἀνακαινίζει τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ζωὴν των.

Τινὲς ἰχθεῖς ζῶσι καὶ αὐτοὶ πάμπολλα ἔτη, 60 π. χ. καὶ ἐπέκεινα· ἀλλ' ὁ ἁβίας καὶ κυπρίνος καταντῶσι μέχρις 160. Ὑπάρχει γνωστὸν πόσον οἱ Ῥωμαῖοι περιποιούντο τινὰ αὐτῶν εἶδη εἰς ζωγρεῖα. Ὁ Κράστος, ὅστις ὀλίγον ἰσως ἐλυπεῖτο τοὺς ἀνθρώπους πάσχοντας, ἐκλάυσε πικρῶς, ὡς λέγουσι, διὰ τὸν θάνατον αἰώνους, τὴν ὁποίαν ἔστρεφεν εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον!

Τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν οἱ δεσπόται καὶ οἱ τύραννοι. Ἔσιτε τὸ πάθος τοῦ κυνός, τοῦ ἵππου, τῆς ἑλάφου συγκατεῖ πλείοστον τὴν καρδίαν αὐτῶν, παρὰ τὰς πληγὰς καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὁμογενῶν, ἀνθρώπων, τῶν ἀδυνάτων γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων παιδιῶν καὶ τῶν δυστυχῶν γιγόντων. Διότι θεωροῦσι καὶ τοὺς ἀνθρώπους προωρισμένους νὰ γίνωνται βορὰ οἱ ἀδυνατοὶ τῶν δυνατῶν, καθὼς οἱ μικροὶ ἰχθεῖς τῶν μεγάλων, εἰς τῶν ὁποίων τὸν στόμαχον καὶ διαλύονται.

Ζῶσι δὲ καὶ τὰ πτηνὰ ζωὴν μακρὰν 1) ὡς παντὶ γόθεν ἄριστα κεκαλυμμένα, καὶ ἀκολούθως μὴ ὑποκείμενα εἰς τῆς ἀτμοσφαιρας τὰς ἐπιπρὸς· 2) ὡς κατ' ἔτος ἀνανεούμενα διὰ τῆς περὶ σφοῦτος· 3) ὡς ἀνακινῶντα τὸν καθαρωτάτον ἀέρα, ὅστις διαχωρεῖ μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὀστέων· 4) ὡς ἀκαταπαύστως κινεῖσθαι· 5) ὡς ἀποκρίνοντα διὰ τῶν οὐρῶν τὰ γαιώδη τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα κατατκελετεύουσι τὸ ζῶον καὶ ἐπιταῦνται τὸ γῆρας, δι' αὐτοῦ δὲ τὸν θάνατον.

Οὕτως ὁ αἰτὸς καὶ ὁ ἱερεὺς ζῶσιν ἐπέκεινα τοῦ αἵωνος πολλὰκις· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ κόραξ· ἔθεν κορακοζώητον λίγει ἡ κοινὴ γλώσσα τὸν μακρόβιον.

Εἰς τὸν αὐτὸν νόμον τῆς φύσεως ὑπάγεται καὶ ὁ ψιττακός, καὶ ὁ τῶς καὶ πληθεὺς ἄλλων. Μόνον δὲ ἰσως ὁ πετεινὸς καὶ ἡ περιστέρα ὡς ἀκόλαστα ἔχουσι αὐτόμορον τὴν ζωὴν.

Ἐκ δὲ τῶν θηλαστικῶν λεγόμενων ζῶων, ὁ ἑλέφας ἀναφέρεται ὡς μακροβιότατος πάντων, διὰ τοῦτο καὶ βραδίως αὐξάνει, καθὼς καὶ τὰ διαρκέστατα δένδρα, ἡ ἰλιάς, ἡ δρυς καὶ.

Ὁ λέων εὐρέθῃ πολλὰκις νωδὸς διὰ τὸ μακρὸν γῆρας· τοῦναντίον δὲ ἡ δυσκίνητος ἄρκτος ζῇ ὀλίγα ἔτη· τοῦτο διδάσκει ὅτι ἡ ὀκνηρία ὀλίγον συντελεῖ εἰς τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς.

Τοῦναντίον δὲ ἡ φιλόπονος καὶ ἰσχυρὴ καὶ πάντοτε ὀδοπόρος, ἡ φορτηγὸς κάμηλος παρατείνει τὴν ὑπαρξίν της μέχρι καὶ τῶν 100 ἐτῶν ἔσιντε.

Παρατήρησαν ὁμοῦ οἱ ζωολόγοι ὅτι καὶ τὰ φέροντα πυκνὸν καὶ στερεὸν δέρμα, ὡς ὁ βινόκερος, ὁ κροκόδειλος, ὁ ἑλέφας ζῶσι μακροβιότατα.

Ἀποδείξεις πόσον κινδυνεύει ἡ ζωὴ ἐκ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν περιστάσεων.

Διὰ τοῦτο κατὰ δυστυχίαν ὁ ἵππος ὡς ἀραιότροχος μόλις καταντᾷ εἰς τὰ 40 ἢ 50 ἔτη· ἡ δὲ ἰσχυρογνώμων καὶ δυσπειθὴς ἡμίονος υπερβαίνει τὸν φιλοκάματον ὄνον κατὰ τὴν μακροβιότητα.

Ἡ ἑλάφος καὶ ὁ ταῦρος μόλις φθάνουσιν εἰς τὰ 30 ἔτη, τὰ δὲ μικρότερα τετράποδα, κριοὶ καὶ τράγοι καὶ λαγωοὶ καὶ ἄλλοι περὶ σπανίως υπερβαίνουν τὰ 8 ἢ 10.

Καθόλου δὲ εἰπεῖν, ὅσα ὀλιγότροχα γένηα κυφορεῖται (ἡ μένει ἐντὸς τῆς μητρικῆς κοιλίας, ἡ τοῦ ὠτοῦ) τὸ ζῶον, τόσῳ καὶ ταχύτερον ἀποθνήσκει. Διὰ τοῦτο ὁ ἑλέφας κυφορούμενος εἰκοσι μῆνας ὑπάρχει πάντων τῶν ἄλλων ὁμογενῶν ζῶων μακροβιότατος· τοῦναντίον δὲ ὁ ταῦρος, ὁ κύων, ἡ ἑλάφος κυφοροῦνται ἐπὶ τρεῖς ὡς ἐξ μῆνας, ὅθεν ζῶσι καὶ ἀναιδῶς. Τοῦτο συμφωνεῖ μετὰ τοῦ γενικοῦ νόμου τὸν ὁποῖον ἐκφράζει ἡ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἀρθρου τούτου σημειωθείσα λατινικὴ παροιμία. Ὅ,τι γίνεται ταχέως, φθίρεται καὶ ταχέως.

Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων, ἀν τὸ ζῶον φθάσῃ ταχέως εἰς τὴν ἐρῆβον ἡλικίαν, ἀποθνήσκει ταχέως. Διότι κατὰ τὴν νεότητά ἐξαντλεῖται ὅλη ἡ ζωοποιὸς δύναμις, ὥστε δυνάμεθα νὰ μετρήσωμεν ὡς ἐγγίστα τὴν ζωὴν τῶν ζῶων πολλαπλασιάζοντες διὰ τοῦ ἐξ ἡ ἑπτά τὴν ἡλικίαν τῆς νεότητος, τὸν καιρὸν δηλ. ὅτε παύει αὐξάνειν τὸ φυτὸν ἢ τὸ ζῶον. Οὕτω π. χ. ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ὁ ταῦρος ἐρῆβῶσι περὶ τὰ 3 ἢ 4 ἔτη. Ζῶσι δὲ συνήθως ὡς 20. Ἡ ἀμνάς ἡδύσκει περὶ τὰ 2 ἔτη, ὅθεν ζῇ 8, ἢ 10 ἰσως δὲ καὶ 12.

Ἀλλὰ τὰ μελανόσαρκα ζῶα, ὡς οἱ λαγωοὶ καὶ πολλὰ ἀγριμύτικα παρατείνουσιν ἐν γένει μακρότερον τὴν ζωὴν.

Τέλος ἡ ὑπερβίος καταναλίσκεται ταχύτερον κατὰ λόγον τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς δραστηριότητος καὶ τῆς ἐνεργείας, καθὼς, τὸ πῦρ σβέννεται πρῶτμότερον, διὰ κατὰ μίαν καὶ λαμπρόν.

Οὕτως ὅσοι σκεπνύονται καὶ συλλογίζονται πολὺ, μάστις δὲ ὅσοι ταραττονται ὑπὸ τῶν παθῶν, καθὼς εἰ πολιτικοί, αὐτοὶ καὶ φθίρονται ταχύτερον.

Τὰ ἐνυδρὰ ζῶσι πλείοστον παρὰ τὰ χερσαῖα καὶ τὰ ἐναεῖα· ἰσως διότι λείπει σχεδὸν εἰς τὰ πρῶτα ἡ διαφόρησις.

Ὁ ἄνθρωπος δὲ αὐτὸς, τὸν ὁποῖον ἔχομεν πάντοτε σκοπὸν, πόσον ἄρ' ἔχει ὑπάρχει προωρισμένος ἐκ φύσεως νὰ ζῇ; Ἡ ποτε μακροβιότερος, ἢ ὅτι, σήμερον γνωρίζομεν; Πῶς δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν ὑπαρξίν του;

Ἄν ὁ μέσος ὁρος, τὸν ὁποῖον ἐξεφράσαμεν ἄνωτέρω, στηρίζεται εἰς βεβαίαις ἀρχὰς καὶ ἀκριθεῖς φαινόμενα, ἢ συνήθους ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν υπερβαίνει τὰ 140 ἢ 150 ἔτη· καθότι ὁ ἄνθρωπος περὶ τὰ 20 παύει αὐξάνειν, ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτὸς διὰ τῶν 7 πολλαπλασιάζεται ἀποδίδει τὴν εἰρημένην ἡλικίαν. Ἀλλὰ τὴν μακροβιότητα ταύτην μόνον εἰς τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας, καὶ τοὺς ἀρχαιοπρεπεῖς καὶ ἀπλετοὺς τόπους εὐρί-

(1) Τὸ δυσκίνητον καὶ φλεγματικὸν τοῦτο ζῶον μεγαλύνει τοσοῦτον βραδέως, ὥστε ἐντὸς 20 ἐτῶν αὐξάνει μόλις δύο δακτύλους.

Ὁ δὲ κροκόδειλος, ἄλκιμον καὶ τερατώδες καὶ παρθεωράτορον ἔρπετον, ζῇ ὡς 200 ἔτη κατὰ τινὰς· αὐξάνει δὲ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ μακρὸν διάστημα.